" ဓနုရှာမယောင်းက ဧည့်ရွှာမပြောခဲ့ပါ "

(၁)

စော်မင်းကို တစ်ယောက် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရ တာကောင် သူမကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရပြန်ပြီးသည်။ သည်လိုတွေ့လိုက်ကြိုးနိမ့်မှာပင် သူ၏အကြည့်တွေက သူမထံသို့ ရောက် ကြည့်လိုက်မိရကား သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ထူး၏ အကြည့် တွေကို ရှုတ်တရက် မခွာနိုင်ဖြစ်၍သွားရသည်။

မရွှေရည်လဲ့မှ ရွှေရည်လဲ့ တစ်စပ်ပါပေလည်း၊ သူ၏စိတ် ထဲမှ ဒိုင်ယာရှာ ယုံကြည်လိုက်သည်။

နုအိမြွာဖရှာဝ် ထဘီစကပ် အေးကျဲလေးနှင့် အပေါ်က စိမ်းဝါနုနု ဘင်းကို့လေးဖြင့် ကာမှုကိုယ်ယုံ့မိုဖေါင်းကို ဝတ်၍ထား သည်။ ရွှေရည်လဲ့ တစ်ယောက်စီမှာ အလှဝ်ဝင်နေပြီဆိုတာကိုပါ သိလိုက်ရပြန်ပေသော့ သူတို့ကြိုက်သွားရပြန်သည်။

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် ရွှေရည်လဲ့သည် အပေါ်တစ်သို့ တက်သော လှေမ်းကစ်လေးများကို တစ်ကစ်ပြင်း တကစ်ပြင်း နင်းတက်၍သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏မြေကောက်လေး တစ်ဖက်က လှေခါးထစ်လေး တစ်ဆစ်ကိုလှမ်း၍ နင်းသိုက်လေဘိုင်း ဖြတ်ကာ လှုပ်ကာ ဖြစ် သွားရသည့် ထဘီစကပ်အကွဲလေးထဲမှ ဝင်းလက်၍ သွားရ သော သူမ၏ ခြေသလုံးသား ပင်းဝင်းလေးများမှာ ပက်ပော

စရာပင် ကောင်းနေသည်။

ရွှေရည်လဲ့၏ ဘေးတွင် ထွားအသီးဖြစ်နေသော ဘင်ပါး ကြီးများက လှေခါးတစ်ချောင်းကို လှမ်း၍တက်လိုက်လေတိုင်း တုံယင်၍နေကြသည်။ တည်ငြိမ်ညှိမ့်လှုပ်ရှားနေသော ဘင်ပါးသံ ကြီးနှင့်တကွ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ထဘီစကာပ်လေးအောက်မှ လုံးကြွ၍နေသော သူမ၏ပေါင်တံကြီးတွေမှာလည်း မြင်ရသူကို ဘတုံဘယင်ဖြစ်စေသလို အတွင်းခံ ဖော့ဘောက်ပ်ဘောင်းဘီ လေး၏အရာလေးကိုလည်း အထင်းသားတွေ့မြင်၍နေရသည်။

ဘက်ပြင်းအခါခါမျှရသူက ဇော်မင်းကိုပင်ဖြစ်သည်။ မတွေ့ရတာ (၂)နှစ်ကျော်လောက်ကာလအတွင်းမှာပင် ရွှေရည်လဲ့တစ်ယောက် ဖာရှင်ကောက် အများကြီးဝီ၍ လှလာသည်ဟုလည်း ဇော်မင်းကို၏ စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။

ရွှေရည်လဲ့နှင့်ဇော်မင်းကိုတို့က အရင်က တလမ်းထဲ သားချင်းမဟုတ်ဖြစ်သည်။ ရွှေရည်လဲ့က (၁၀)တန်းနှစ် ဇော်မင်းကိုက တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ဇော်မင်းကိုသည် ရွှေရည်လဲ့ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ဖူးသည်။ စိတ်ထဲ က ရွှေရည်လဲ့ ပါတော့ကို စိတ်မဝင်စားသေးပါ ဟုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့်ပင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် ငြင်းဆယ်ခဲ့သည်။ ပါပေမဲ့လည်း ရွှေရည်လဲ့သည် ဇော်မင်းကို အား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့်တော့ ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။

ဒီနောက် လွန်ခဲ့သော (၂)နှစ်ကျော်က ဇော်မင်းကိုတို့ မိသားစုသည် ရွှေရည်လဲ့တို့လမ်းမှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သဖြင့်ဇော်မင်းကိုနှင့် ရွှေရည်လဲ့တို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ရသည်။ ဒီကြားထဲတွင် ကျောင်းပြီး၍ သင်တန်းအမျိုးမျိုးတက်ကာ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ခဲ့သော ဇော်မင်းကို တယောက် ရွှေရည်လဲ့ရှိရာသို့ပင် ခြေဦးမလှည့်နိုင်တော့ပေ။ ဒီမှာတင် ရွှေရည်လဲ့ကို ဇော်မင်းကိုတစ်ယောက် ခဏခဏ ဆိုသလို သတိတရရှိခဲ့သော်လည်း ရွှေရည်လဲ့နှင့်တော့ မဆုံဆည်းခဲ့ရတော့ချေ။

ဇော်မင်းကိုတို့ ရွှေရည်လဲ့တို့ လမ်းထဲမှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်ကလည်း ဇော်မင်းကို၏ ဖခင်မှာ ပြည်ပတွင် သွားရောက်၍ အလုပ်လုပ်နေရာမှ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူအလုပ်လုပ်ခဲ့သော ပြည်ပရှိ ကုမ္ပဏီဖြင့် ဆက်သွယ်ကာ မြန်မာပြည်တွင် ကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခု အချိန်မှာတော့ ကုမ္ပဏီမှာ အများကြီး စည်ကားဖြစ်ထွန်းလာပြီဖြစ်၍ ဇော်မင်းကိုသည်ပင် မန္တလေးရှိ ရုံးခွဲကို ခဏခဏသွားရောက် ကြီးကြပ်နေခဲ့ရသည်။

ယခုက ဇော်မင်းကို တစ်ယောက် မန္တလေးသို့ ရောက်နေသည်မှာ (၂)လခန့်ကြာခဲ့ပြီမှ ယခုမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်ခြင်းပင် လေဆိပ်မှ တန်း၍ ရုံးသို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်မင်းကိုသည် ရန်ကုန်ရုံးတွင်

(၃)(၄)ရက်ရှိသာနေရပြီးကိစ္စပြီးလျှင် မန္တလေးသို့ ပြန်၍ သွားခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏အခါကလုပ်ငန်းတာဝန်က မန္တလေးတွင်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ရုံးမှ ဝန်ထမ်းများနှင့် သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိဘဲ သူ့ကိုမန္တလေးဌာနခွဲက မန်နေဂျာအဖြစ် ဖြင့်သာ အသိများကြသည်။ ထို့ထက်မပိုကြပေ။

ရွှေရည်လဲ့တစ်ယောက် သူ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဇော်မင်းကိုသည် လှည့်၍ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ရင်ထဲမှ ရွှေရည်လဲ့နှင့်ပတ်သက်သည်တို့ကို ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့ရသည်။ ကဗျာကို ရွှေရည်လဲ့ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် ဆွဲယူဖယ်ရှားသွားခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

xxxxx

အလုပ်ဝင်တာမှ ရွှေရည်လဲ့တစ်ယောက် (၃)ရက်ပင် ရှိသေးသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုဇော်ကို သူမတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကိုဇော်က သူမကိုမမြင်မီကတည်းကပင် သူမက လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည်။ အတော်ကြာ ငိုင်ငိုင်ကြီး ကြာအောင် ရွှေရည်လဲ့သည် ကိုဇော်ကို ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ဒီမှာတင် သူမ၏ ရှေ့မှ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး တစ်ဦးက ဒါပါ မန္တလေးဌာနခွဲက မန်နေဂျာလေ ဟု သူမကို ပြောလိုက်သဖြင့် ရွှေရည်လဲ့သည် ထို အမျိုးသမီးအား ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း သူမ၏ အကြည့်ကို ဇော်မင်းကိုထံမှ လွှဲခဲ့ရသည်။

သူမအထက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာပင် သူမကို ချစ်လှ ခင်လှပါသည်ဟုဆိုသော ဇော်မင်းကိုအား သူမသည် ထိုစဉ်ကထဲက သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ရသော အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ငယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းသူဘဝဖြစ်နေလေတော့ သူမသည် ချစ်မှုရေးရာများကို ခံစား မစဉ်းစားတတ်ခဲ့ပေ။ သူမသည် ကျောင်းစာ တစ်ခုတည်းကိုသာပင် အပတ်တကုတ်ကြိုးစားလိုသော ဆန္ဒရှိလေသည်။

တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူမကျောင်းပညာရေး ပြီးဆုံးချိန်၌ အဖော်ကို ရွေးချယ်ခဲ့မည်ဆိုပါက ရွှေရည်လဲ့သည် ဇော်မင်းကိုအား ထိပ်ဆုံးမှ စဉ်းစားပေးရန် ရည်ရွယ်ထားရင်းရှိခဲ့ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ သူမနှင့်ဇော်မင်းကိုတို့သည် လွဲကွာ၍သွားခဲ့ရသည်။

ခုတော့မမျှော်လင့်ဘဲ ရွှေရည်လဲ့သည် သူ့ကိုပြန်၍ တွေ့ခဲ့ရလေပြီ။ ခုချိန်တွင် ဌာနခွဲမန်နေဂျာကြီးပင်ဖြစ်၍ နေပြီဖြစ်သော ဇော်မင်းကိုတစ်ယောက် မိန်းမချောလေးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းကာ သူ့ကိုပင် စောင့်နေပြီလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ကလေး အနိုက်အတန့်လေးအတွင်းမှာပင် သူမ၏ ရင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသေးပါသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန်သူမလှည့်အထွက်တွင် သူ့ကို ရွှေရည်လဲ့သည် ရှက်ရုံလေးခေါင်းငဲ့၍ လှမ်းပြီး အကဲခတ်

လိုက်ရာ ဟိုတုံးက အကြည့်မျိုးတွေဖြစ်ပင် သူ့ကို စက်စက် စောစောကြည့်၍နေသော ဇော်မင်းကိုအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့ဘဲ့ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖို၍သွားခဲ့ရသည်။ ထိုလှိုက်ဖိုမှုအဆုံးတွင် ဝမ်းနည်းစိတ်လေးက ခွက်ခက်၍လာရသည်။

သူနင့်ပြုခဲ့တွေ့ရသော အချိန်သည် မစောက်များ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူသာနေခြင့် ဇော်မင်းကို၏ အချစ်တိုက်ခံနိုင်ရော တိုက်ထန်ပါသေးရဲ့လား ဟူသော အတွေးတွေက သူမ၏ရင်ထဲတွင် ဖိုစုစ်စွာ ထွက်ပေါ်၍ လာခဲ့ရကာ၏။ ဒါပေမဲ့လဲ ထိုအတွေးကိုသည် သူမ၏ ရင်ထဲတွင် အာရှည်မခံ၊ သူမ၏အလုပ်စားပွဲသို့ ပြန်၍ ရောက်လာခဲ့သော မျှရည်လဲ့တစ်ယောက် သူမ၏ အတွေးတွေ၊ ခံစားချက်တွေကို အတင်းပင် နှင်ထုတ်ခဲ့ရလေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း၊ ဇော်မင်းကိုနှင့် ပတ်သက်သည့် သူမ၏ရင်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်၍နေပုံသော အမြပ်ဗြာင်းပမာများသည် အမှန်တော့ ပကာယ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်မဟုတ်ဘဲ ငုပ်လျှိုး၍နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ကိုကိုတော့ သူမသည် သူမအာသာပင် သတိပြုမိလိုက်ရပါတော့လေသည်။

xxxxx

(၂)

ဇော်မင်းကို၊ မြင်ကတဲက သိလိုက်ပေပြီ၊ ကချွဲကယ

ကချွဲကယင်လေး လမ်းလျှောက်၍နေသည့် ကြိုးဆိုင်းခွာမြင့်ဖိနပ်ပေါ်က ခြေထောက်သွယ်သွယ်လေး ပြီးတော့ ပေါင်တန် တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီးတွေက ထဘီဝါးပါးလေးအောက်က ရှုန်းထွက်တော့မလို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ညိမ့်ခါလှုပ်ရှားသွားတဲ့ သူမရဲ့တင်ပါးအိအိကြီးတွေကလဲ ရင်ဖိုစရာပင်ဖြစ်နေသည်။

ကားပေါ်မှ တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သူ ဇော်မင်းကိုက

"ဟေ့လဲ့ . . ဘယ်သွားမလို့လဲ . . လဲ့တစ်ယောက်ထဲလား"

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ လျှောက်၍နေသော ကောင်မလေး ခြေလှမ်းများ ရပ်၍သွားသည်။ ပြီးမှ-

"ဟယ် ကိုဇော် ကြည့်စမ်း ဘယ်သူများလဲလို့"

ဇော်မင်းကိုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသော မျှရည်လဲ့ တစ်ယောက် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါ၍သွားရသည်။ ကြည့် . . သူ့မျက်လုံးကြီးတွေက ကြည့်နေလိုက်တာများရင်ထဲကို မွှေသွားတာပဲ။

"လဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ . ."

"ရုံးပိတ်ရက် ဆိုတော့၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဒီ (၃၂)လမ်းထဲမှာရှိတယ်လေ။ အဲဒီကို အလည်လာတာ . . ဒါနဲ့ ကိုဇော်ရော . ."

"(၈)မိုင်သွားမလို့ လဲ့ မြင်မှာဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါလား ယမ်းကြုံတာပဲ"

"အင်း . ကောင်းသားပဲ"

"ဒါဆိုလာ . ကားပေါ်တက် . ."

ဇော်မင်းကိုတစ်ယောက် အဲတော်လေးပင် တက်ကြွ၍ နေသည်။

ရွှေရည်လှဲ့တစ်ယောက် ကားပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ပင် ဇော်မင်းကိုကလဲ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကာ ခဏအတွင်း မှာပင် သူတို့၏ကားလေးသည် စတင်၍ ရွေ့လျားထွက်ခွာ၍ သွားပါတော့သည်။

"ခနေ့က ရုံမှာ လှဲ့ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩနေတာ"

"လှဲ့လှဲ့တွေ့ပါတယ်နော် . . မန်နေဂျာကြီးဆီတော့ လှဲ့မခေါ်ရဲလို့ နေလိုက်တာ . ."

ဇော်မင်းကိုက ရွှေရည်လှဲ့၏ ခပ်ဆေးဆေးစကားကြောင့် သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်ရက် ထိုင်နေသော ရွှေရည်လှဲ့၏ မျက်နှာလေးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

"လှဲ့ကတော့လုပ်ပြီ . . ကိုဇော်ကလည်း ခေါ်မလို့ပါ ဘဲ လှဲ့ကအိပ်လှနေတော့ လှမ်းရာပြီး ခေါ်မိုးရာစိုးလို့ မခေါ်လိုက် တာပါနော် . ."

"ဟင်း . . ဟင်း . . တော်ပါတော့ မန်နေဂျာကြီးရယ်"

"ဟော လှဲ့ကလုပ်ပြန်ပြီ . . ကိုယ့်ကို ဟိုတုံးကလိုဘဲ ဆရာတာ့ဘာလေးခေါ်ပါ မန်နေဂျာကြီးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့

ဒါနဲ့လှဲ့ အလုပ်ခွင်မှာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ"

"အင်း . . ခုနှစ်လကျော် (လို့ရှာပြေ့) . ."

"အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား လိုအပ်တာရှိလဲ ပြောနော် . ."

"အဆင်ပြေပါတယ် . ကိုဇော်ကိုဘဲ လှဲ့က အားကိုးရမှာပေါ့ . မန်နေဂျာကြီးရယ် . အို . သွား . သွား တော့နော် . ."

"ဟင်း . . ဟင်း" "ဟင်း . ဟင်း"

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

သည့်နောက်တွင်တော့ နှစ်ယောက်သား စကားမပြော မိကြဘဲ ဇော်မင်းကိုက ကားကို ဂရုစိုက်၍ မောင်းနေသလို ရွှေရည်လှဲ့ကလဲ ရှေ့ဘက်ရှုခင်းကို ကြည့်နေရင်း နှစ်ယောက်သား စိတ်ကူးယဉ်၍ နေကြသည်။

အတန်ကြာသော် ... ဟိုတယ်ဆောက်ပြင်သောက်မှုကို ဇော်မင်း ကိုကဝင်၍ မြို့ပြလိုက်ပါသည်။

"ဒါနဲ့ပဲ . . အချိန်ရလား . ."

"ရပါတယ် . . မိနစ်ပိုင်းပါဘဲရှိပါ။ ခုလဲ အိမ်ပြန်မှာ ပဲလေ ကိုဇော် ဘာပြောမလို့လဲ"

"ဒီလို ... စမ်းရမယ်ဆိုရင် ကိုဇော်တို့နဲ့ထဲကို လိုက်

ခဲ့ပါဟေ့။ မှော်ဝိဇ္ဇာ ဖေဖီကိုသွားမှာ စောပါ ပြီးတော့ ကိုဇော်
မြင့်ငြိုးလိုက်ဦးမှာပေါ့ . . "

ရွှေရည်လဲ့ဆီက ဖြုန်းကနဲဘာအဖြေစကားမှ မကြားရ သဖြင့် သူမကို ဇော်မင်းကိုကလှည့်၍ ကြည့်လိုက်တော့မှ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် ပန်းနုရောင်သန်းနေသော ရွှေ ရည်လဲ့က သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သည်။

"သို့ကို ကိုဇော်တစ်ခုမေးမယ် လဲ့မှာ ချစ်သူရှိခဲ့ပြီ လား . . "

"ကောင်း . ကိုဇော်မေးခွန်းက ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"မဟုတ်ဘူး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော လဲ့မှာ ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိသေးဘူးနော် . . "

"မရှိသေးရင် . . ဘာဖြစ်လဲဟင်"

"စနစ်ဖွဲ့လဲ့ရယ် . . မြို့ထဲရောက်မှဘဲ ပြောတော့မယ်"

"ဟော ကိုဇော်ကတော့ လုပ်ပြီ"

စကားကို ပြီးလို့တန်းသန်းရပ်ပစ်ရင်းဇော်မင်းကို သည် ကားကို အဆော့နှင်တော့လေသည်။ ဂဇေဗျူးအကြောင်း သူ့ကို ကားလေးသည် မြို့တခြံထဲသို့ ကွေ့၍ ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

"ဟဲ . . လဲ့ရောက်ပြီ ဆင်းတော့"

လဲ့ကလဲ သာယာကျနဆိုင်းသော မြို့ကြီးကို ကြည့်ယင်း ကြည့်နူးမိနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မြို့လယ်တွင်ရှိသော

အထပ်တိုက်ပုပုလေးမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပန်းပင်တွေ စိုက်ပျိုးခင်းတွေ၊ ဝေဆာနေပါသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဖြူဖောင့်ကွင်းမှ တဲလေးတစ်လုံးရှိ ပါသည်။ ထိုရေတွင် ဖြူဖောင့်အကိုကြီး ကစ်ယောက်က သူတို့ ဆီသို့လာရန် မြဲလမ်းလျှောက်လိုက်စဉ်မှာပင် ဇော်မင်းကိုက ထက်ပြလိုက်သဖြင့် လာရောက်ခြင်းမရှိတော့ပါ။

"ဟဲ . . လာလဲ့ ဒီစိတ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါ။ မောင်ကြိုက်ပ ခြံထဲ လှည့်ကြည့်ကြတာပေါ့"

လဲ့က ခေါင်းလေးကို ငြိမ့်၍ပြလိုက်ပြီး ဇော်မင်းကို၏ နောက်ပါးမှ အသားပင်ကပ်၍ အဆောက်အအုံလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ ကြလေသည်။

ဟောက်တိုက်ကလေးအတွင်းမှာမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်း အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဖြင့် သေသပ်ခန့်ညားလှပါသည်။

ဝင်ပြီးရောက်တော့ ဇော်မင်းကိုသည် အတွင်းခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားပြီးမှ အခန်းထောင့်မှ ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ပြီး အထဲမှ လိမ္မော်ရည်နှင့် ဘီယာ ဘူးတို့ကို ထုတ် လိုက်သည်။

"လဲ့ကို လိမ္မော်ရည် ကိုဇော်ကတော့ ဘီယာဘဲ"

သူတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်၍ သောက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောမိကြသေးချေ။

အတန်ကြာတော့မှ ဘီယာတစ်ဗူးလုံးကုန်တော့မှ ရေ
တော်ပြေသွားဟန်ဖြင့် ဇော်မင်းကိုက စကားစလိုက်သည်။

"လွဲမှတ်မိတယ်ဟုတ်လား . . ဟိုတုန်းက ကိုဇော်က
လွဲကို ချစ်တဲ့အကြောင်း စကားစပြောပြီး လွဲဆီက အချစ်ကို
တောင်းခဲ့တော့ လွဲက ဒီကိစ္စတွေ မစဉ်းစားသေးဘူးဆိုပြီး
ခေါင်းခါခဲ့တာလေ"

လွဲက လိမ္မော်ရည်ကို အပြီးသတ်သောက်ရင်း သူ့ထံ
သို့မျက်လုံးလေးလှန်၍ ကြည့်ကာ ဇော်မင်းကိုပြောသည်မှာ
ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို သူမ၏ ခေါင်းလေးကို ခေါင်းငြိမ့်၍ ပြသည်။

"အဲဒါ . . ကိုဇော်က ခုထိလွဲကိုပဲ ချစ်နေသေးတယ်၊
ကိုဇော်ကိုလဲ သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ ကိုဇော်မှာ ခုချိန်ထိ ချစ်တဲ့
သူဆိုလို့လွဲတစ်ယောက်ထဲရှိသေးတယ်။ လွဲကိုပဲ ချစ်တဲ့စိတ်
တွေက ကိုဇော်ရင်မှာ အပြည့်ပဲ လွဲကို တနေ့မှမေ့လို့မရဘူး
. . လွဲရယ် . ."

"ကြည့် . . လွဲကို အခန်းထဲခေါ်ပြီး ရည်းစားစကားပြော
တယ် သူလူဆိုး . . သိပ်ဆိုးတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ရွှေရည်လွဲက ဇော်မင်းကိုအား မေ့ပွ
ပွပင်ထုရိုက်လေတော့မှာ ဇော်မင်းကိုသည် သူမ၏ လက်လေး
နှစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကိုပါ
ဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့လွဲ၏ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို နမ်းလိုက်

ရာမှ သူ၏နှုတ်ခမ်းများသည် လွဲ၏ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာပေါ်သို့
ဖိကပ်၍ စုပ်နမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

ဇော်မင်းကိုမှာ ရွှေရည်လွဲတယောက် အသက်တန်း
ကျောင်းသူဘဝကပင်လျှင် သူမကို တစ်ဖက်ခဲ့ရသည့်မိမိ၏ အခုလို
နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ သူမကလဲ မငြင်းပယ်ဆိုတော့ . .

လွဲ၏နှုတ်ခမ်းလေးများကို ဖိကပ်ကာ စုပ်နမ်းရင်းက
ပင် ဇော်မင်းကိုသည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပွတ်သပ်
ပေးနေသည်။ လွဲမှာလဲ မျက်လွှာလေးမှိတ်ရ စင်း၍မှင်
တွေလာရသည်။

ဇော်မင်းကိုသည် နမ်းရင်းနှင့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေး
ကို ဖြတ်ကနဲပွေ့လိုက်ရာက အခန်းထဲတွင်ပင် သူတာရစ်မှ
လွှမ်းခန်းဆီးလေး ကာထားသော အတွင်းဘက်သို့ သူမကို
ပွေ့ချီ၍ သွားသည်။အတွင်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် တော့
အဆင်သင့်ရှိနေသော ကုတင်ကြီးပေါ်သို့ သူမကို တင်လိုက်
တော့လေသည်။

"ကိုဇော် . . တကယ်ချစ်တာလားကွယ် . . ကိုဇော်
မှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပါ . ."

ရွှေရည်လွဲကလဲ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။ ဒါ
ပေမဲ့လဲ ဇော်မင်းကိုကလဲ . .

"လဲ သိပ်ချစ်တယ်ကွာ . . တသက်လုံးချစ်လာရတာ

ခုမှတော့ ရှောင်းပါနဲ့တော့ ဘာချစ်ရယ် နော်. ."

ဟူ၍ ကြောင်းဖွဲ့ရင်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လေးဖြစ်၍နေသော ရွှေရည်လဲ့ကို ငုံ၍ နမ်းသည်။ ပြီးတော့ ရွှေရည်လဲ့၏ ကြီးမား ကားစွင့်သော တင်ပါးသားကြီးတွေမှာ ဇော်မင်းကို၏ လက်ဖဝါးတွင် ထင်ယောင် ဆုတ်နယ်ခံနေရသည့်ပြင် သူမ၏ နို့အိမ်နေသော ရင်သားနှစ်မွှာမှာလဲ ရစရာမရှိပေ။

လဲ့သည် ဇော်မင်းကို၏ နှုတ်ခမ်းတွေကြားမှ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဆွဲ၍ ခွာလိုက်သည်။

"ဆိုးလိုက်ရယ် ကြမ်းလှချေလား လဲ့စိတ်ညစ်တယ်"

ဟုတ်ပါသည်။ ဇော်မင်းကို၏ လက်များက သူမ ဝတ်ထားသော ထဘီပေါ်မှ ကိုင်တွယ်ရသည့်တိုင်အောင် လဲ့၏ ပေါင်တန်ကြီးတွေ၊ တင်ပဆုံဝှင်းဝှင်းကြီးတွေမှာ ရှာရှာဖွေဖွေ ဆုတ်နယ် ဖျစ်ညှစ်ခံနေရတော့ ရွှေရည်လဲ့မှာ ရမက်စိတ်တွေ ထကြွလာရသလို . . ဇော်မင်းကိုမှာလည်း ကာမစိတ်တွေ ပြည့်လျှံ၍လာခဲ့ရပါသည်။

"လဲ့ကို အဆင်သောမှာစိုးတယ် . . ဇော်ရယ်"

"ဒီကွာ လဲ့ကလဲ လဲ့ကို ချစ်နေရတာ ကြာပြီဗျာကွာ ကိုယ့်ကို သနားဘူးလား"

ဇော်မင်းကို၏ အနေရာအမြှူမှာအောက်တွင် ရွှေရည်

လဲ့မှာ နစ်မြုပ်၍သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လဲ့ခမျာ ရက်စိတွေ ပေးခင်းမှုမှပင် ဓကာဘာဘွဲ့ ဘကိုယ်လုံးလဲ ပျော့ခွေ၍ နေပြီ ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းခြင်းစုပ်နမ်းနေကြရင်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အတင်းပင် ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ ဒီကြားထဲကပင် ဇော်မင်းကိုက ရွှေရည်လဲ့၏ အင်္ကျီလေးတွေကိုပင်မက ထဘီလေးကိုပါ ဆွဲ၍ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

"လဲ့ကို ရောင်းစက်နဲ့ဇော်ရယ် . . လဲ့ကို သနားပါနော်"

ဒါပေမဲ့ ရသွားလေ၊ ဇော်မင်းကိုက ဖြေးဖြေးချင်း ပျော့ပြီး နမ်းလိုက် စုပ်လိုက်နဲ့ ပကြာခင်မှာပင် ရွှေရည်လဲ့တစ်ယောက် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်၍ သွားခဲ့ရရှာပြီဖြစ်သည်။ ရွှေရည်လဲ့ တစ်ယောက် ထဘီရော အင်္ကျီတွေပါ ချွတ်ကျန်သလို ဇော်မင်းကိုကလဲ ထိုင်ရာမှ သူကိုယ်တိုင် အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်သည်။ အားအတွင်းမှာပင် ကုတင်ကြီးပေါ်ရှိ လူသားနှစ်ဦးမှာ ဝတ်လစ်စလစ် ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်သွားကြပေပြီ။

"လဲ့ကို . . ကိုဇော် သိပ်ချစ်တာယ်ကွာ"

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်မင်းကိုသည် ရွှေရည်လဲ့၏ ဖွင့်ဖွင့်ဖြိုးဖြိုးရင်သားတွေ ငယ်ပိုက်သော ရွှေနွေးတွေကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် စုပ်လိုက် နမ်းလိုက်ဖြင့် လုပ်ပေးနေတော့မှာ ရွှေရည်လဲ့ တစ်ယောက် ထိုးထိုးတွန့်တွန့် တွန့်လိမ်၍နေပါပြီ။

လှိုတစ်ယောက်အငြိမ် မနေနိုင်တော့တာကြောင့် သူမ၏ ပေါင်သွယ်သွယ်ကြီးတွေ စုရိုက် ထားလိုက်ဖြင့် ဖြစ်နေတော့ ရာ ပေါင်ရင်းနှစ်ဖက်ကြား၊ ဗဟို၌ တောင်ကုန်းမို့မို့ မွေးမွေး လေးမှာ မက်မောစရာလေးပင် အမွှေးအမျှင်တွေ သန့်ပင်၍ နေ၏။

ဇော်မင်းကိုသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှို၏ ခေါက်ပတ် မို့မို့လေးကို လက်ဝါးဖြင့် စုပ်ယင်း ပွတ်သပ်၍ ပေးနေပြန်ပါ သည်။ လက်ထဲမှာ နူးနူးညံ့ညံ့နှင့်မို့ ဇော်မင်းကိုမှာ ရမက်စိတ် တွေ ပြင်းပြလာခဲ့ရသလို လှို၏ မို့ဖော်နေသော ခေါက်ပတ် တောင်ကြားလေးထွင် အရည်တွေစိုရွှဲနေပြီဖြစ်သည်။ သူမ၏ ပေါင်တန်ကြီးတွေမှာ လိမ်လိုက် ညှပ်လိုက်နှင့်မို့ ရွှေရည်လဲ တစ် ယောက်အနေခက်နေပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရသော ဇော်မင်းကို ကိုယ်တိုင်မှာလည်း၊ သူ၏လီးတန်ကြီးမှာ အားကြိုက်လှုပ်ရှား၍ တဆတ်ဆတ်ပင်ဖြစ်၍နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကြိုး၍ ထလိုက်သော ဇော်မင်းကို သည်လှို၏ ပေါင်ဖြူဖြူလေးနှစ်ချောင်းကို ဖြဲ၍ နီနီရဲရဲလေး နှင့် ဟ၍သွားသော သူမ၏ ခေါက်ပတ်ဝလေးကို ငုံ၍ နမ်းလိုက် သည်။

ပြီးတော့ လှိုတယောက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဇော် မင်းကိုက ရွှေရည်လှို၏ ခေါက်ပတ်ဝကို ငုံ၍ နမ်းရှိုက်မှုကော

သူ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့်တေ့ပြီး စုပ်ယူလိုက်သည်။

"အို . . အ . . အင်း . . ဟင်း . ."

စုပ်လိုက်သည်နှင့်အရည်ကြည်တွေ ထိုက်လာသည်။ လှို မှာတော့ ထကိုယ်လုံးတွန့်လိမ်၍နေရသည်။ လှိုမှာ ခုင်ထဲတွင် ကျင်ကာနဲ့ ကျင်ကာနဲ့ ဖြစ်နေရသည့်ကြားကပင် ဇော်၏ လျှာ ဖျားက သူမ၏ခေါက်ခေါင်းထဲသို့ ထိုးနိုင်သမျှ ထိုးဝင်လာပြန် ပါသည်။

"အီး . . အား . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကို . . ဇော် . . ဇော်ရယ် . . အယင်း . . ဟင်း . . ကြိုကြိုဖန်ဖန်ကွာ"

အရသာရှိလှသည့် လှိုမှာ မျက်လုံးလေးများ မှေးစင်း၍ ကျသွားရပါတော့သည်။ ဇော်မင်းကိုက သူမ၏ ခေါက်စေ့ နီ ရဲရဲလေးကိုလျှာနှင့် ထိုးလိုက် စုပ်လိုက်သည်နှင့် တီဆိန်ရဲ့ ကျင်တက်သွားသော ဝဲမှာ သူမ၏ ပေါင်တန်ကြီးတွေမှာ ဆတ် ခနဲကြက်၍ သွားရလေသည်။

"အ . . အီး . . အမလေး . . ဟင်းဟင်း ဟင်း"

တပန်ဇော်မင်းကိုရဲ့ လက်များက သူမ၏ ဖင်သား ကြီးတွေကို ပွတ်သပ်ဆုတ်နယ်နေသလို သူ၏ လျှာများကလဲ သူမ၏ ခေါက်ပတ်ကို ထက်အောက် ဝှန်ဆန် ပွတ်တိုက်၍ ပေးနေသည်။

လျှာဖျားက ခေါက်စေ့လေးကို ထိထိနေတော့ ရွှေရည်

လုံ့ရှော သူမ၏ ဖင်ကြီးတွေကို ကော့ပေးလိုက် ပြန်ချလိုက်နှင့် ခံရတာ အရသာတွေကား မကောင်းနေသည်။

ရွှေရည်လှိုင်၏ တကိုယ်လုံးမှာ ထူးထူးကဲကဲပင် တုံ့ယင် ထိဆိပ်စုံ့နေသည်။

ဇော်မင်းကိုက သူမ၏ စောက်ပတ်ကဲ့ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ငုံ၍စုပ်ယူလိုက်ပါသည်။ ရွှေရည်လှိုင်၏ ဖိနေသော စောက်ပတ်ကြီးတခုလုံးမှာ ကြွတက်လာ ဇော်မင်းကို၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ငုံပြီးသားဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွှေရည်လှိုင်၏ ဖင်ကြီးတွေမှာ ကော့မြောက်၍တက်လာလေသည်။

"အမလေး .. ဇော် .. ကျွတ်ကျွတ်.. အမလေး .. ကွယ် .."

ဇော်မင်းကိုက ရွှေရည်လှိုင်၏ စောက်ပတ်ကြီးကို ပါးစပ်ထဲတွင် စုပြီး၍ ငုံယင်းက လျှာဖျားဖြင့် မစ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးကလိလိုက်တော့၏။ စောက်စေ့ထိပ်လေး အရသာ အငုံအပူလေးဖြစ်သော စောက်စေ့အတက်လေးကို ထိမိစွာ ထိုးမိလိုက်ရကား ရွှေရည်လှိုင်မှာ မခံနိုင်တော့ဘဲ ကျောင်းကော့၍ ထိမှိန်သွားရာမှ ပါးစပ်မှပင် ယောင်ယမ်း၍ အော်မိလိုက်ပါသည်။

"ကောင်းလားလွှဲ .. ကိုဇော်က စောစောနှဲ့လုပ်ပေးတာ .."

ကုတင်အောက်သို့ ဇော်မင်းကိုက ဆင်းလိုက်ပါသည်။

ရွှေရည်လှိုင် သူမအောက်ကို မမြင်ရင်ပါ။ သူမှာလဲ ထိတ်တိတ်ဖြင့် အချိန်မသေသေးခဲ့ရှိနေဆဲဖြစ်ရာ ..

"ကွယ် .. ဇော်ရှက်စရာကြီး.. မှောမနေနဲ့"

ထိုအချိန်တွင် ဇော်မင်းကိုက လှိုင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ကုတင်စောင်းသို့ လှည့်ယူလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ ခြေထွဲလောင်းချစေပါသည်။

လှိုင်မှာ ဝနက စီးလဲဝေသော အရသာမှာ အချိန်မပျက်သေးပါ။ လှိုင်၏ ခြေထွဲလောင်းချထားသဖြင့် မို့ထီသော သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာ မော့တက်နေပါသည်။ အရည်တွေ ဆဲ ရွှဲနေသည်။ ဇော်မင်းကိုက လှိုင်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကို ဖြဲ၍ ပေါင်ကြားထဲသို့ဝင်၍ ဒူးလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ပြဲဟနေသော သူမ၏ စောက်ပတ်ဝတွင် သူ၏ လီးတန်ကြီးကို တေ့ကာထိုးနစ်၍ လိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

"ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ဇော် .. ဖြေးဖြေးကွယ် .. အင့် .."

ကွန့်ကနဲ့ဖြစ်ကာ နာသွားရသဖြင့် လှိုင်က တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ဇော်မင်းကိုက ငုံ၍ ကြည့်ကာပြုံးသွားသည်။ လီးက ဝင်ဖူးသွားသော်လည်း ငင်မလိုဖြစ်နေရာ..

"ဟင် လှိုင် .. မဝင်ပါလား ဖိုခံပါဦးကွာနော်ကွာ"

"မထုတ်ဘူး .. ဇော် .. ဖင်ကြီးကော .. ကြီး

ကြိုးလွန်းတယ် . . ဖြေးဖြေးရှော့သွင်း"

ဖော်မင်းကိုမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေရာ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖိသွင်းနေလေသည်။

"ဟင့် . . ဖော် . . နာပါတယ် . . ဆိုမှတဲ့ . ဖြေးဖြေးသွင်းပါဆို"

လှဲက မနေနိုင်တော့ဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ပေါင်ကားပေး ရင်း သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ် ထောင်၍ မြှောက် လိုက်လေသည်။ ဖော်မင်းကိုကတော့ လှဲ၏ စောက်ပတ်ဝကို သာ သေသေချာချာဖြဲပေးယင်း လီးတန်ကို ထိန်းသွင်းလိုက် ဆတ်လိုက် ရွှေ့ထိုး နောက်ဆုတ်လုပ်၍ ပေးနေပါသည်။

လှဲ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှာ ကားလျက် မိုးပေါ်သို့ ထောင်ထားသဖြင့် ဖင်ကြီးတွေမှာ ကောင်းလှေကဲ့ သူမ၏ ထားထားစွင့်စွင့် စောက်ပတ်ကြီးကို ဟယ်ပေးထားသလိုပင် ဖြစ် နေ၍ ဖော်မင်းကို၏ စိတ်တွေမှာ ပိုမို၍ ကြွလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဖော်မင်းကို၏ လီးတန်ကြီးမှာလည်း လှဲ၏ စောက် ပတ်ထဲသို့ တဖြေးဖြေးဖိ၍ ဝင်သွားပါသည်။ ရှည်လည်းရှည် ထွားလဲ တုတ်လှသော ဖော်မင်းကို၏ လီးကြီးအား စောက်ပတ်ထဲ ဝင်ထွက်စေအောင် ရွှေရည်လှဲက သူမ၏ ပေါင်ကြီးတွေကို ကားသထက်ကားပေးသည်နှင့်အမျှ ဖော်မင်းကိုကလဲ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းအနေအထားဖြစ်သဖြင့် ပို၍ကြိုက်မိလေသည်။

ဖြူဖွေးနေသော ပေါင်တန် နှစ်ချောင်းကို မိုးမျှော် ထောင်ထားရသော လှဲမှာ ဖော်မင်းကို၏ လီးကြီး သူမ၏ စောက် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ ရင်ထဲတွင် တဖိုဖို တလှပ်လှပ်ဖြစ်လာကာ တဟင်းဟင်း မာန်ဖီ၍ လာခဲ့ပါသည်။

"ဖော် . . ပေါ်ကြမ်းကြမ်းလေး လုပ်ပေးနော် . . လုပ်ကွယ် . ."

လှဲက အားပေးလိုက်သည်နှင့် အမျှ ဖော်မင်းကိုမှာ တအားကြိုးစားသည့်၍ ဆောင့်စစ်တော့ရာ ရွှေရည်လှဲ၏ ပေါင်ကြား မှ ဖေါင်းကြွနေသော စောက်ပတ်မို့မို့ကြီးမှာ ဖော်မင်းကို၏ လီးတန်ကြီး အဆုံးဝင်သွားတိုင်း ခွက်၍ ခွက်၍ ဝင်သွားရလေသော် လည်း အားရှုမရှိသေးသော လှဲမှာ သူမ၏ ဖင်ဖိုင်းဖိုင်း ဖြူ ဖြူကြီးတွေကို ဟန်ပြန်ကော့၍ မြှောက်ပင့်ပေးနေသည်။

ရပ်ယင်းဆောင့်ရသော ဖော်မင်းကိုမှာ အရက်ပေါင်း များလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ လီးချောင်းကြီးမှာ ကျင်တက်၍ လာချေပြီ။ သို့မှာမူ အားရယာန် မပြုသေးပါ။ အပေါ် မြှောက် ထားသော ခြေထောက်များကို ဖော်မင်းကို၏ ပုခုံးတစ်ဖက်တ ချက်စီသို့ တင်လိုက်ပြီး အားယူကာ သူမ၏ ဖင်ကြီးတွေကို ကော့မြှောက်ပေးနေပြန်သည်။

"လှဲ . . အားရရဲ့လားဟင် . . ဖော်တော့ အရသာ ရှိနေပြီ . ."

"အင်း . . လှဲ . . သိပ်အားမရသေးဘူး ကိုဖော် နဲနဲ ပြင်းပြင်းလေး ဆောင့်ပေးပါဦး"

ဖိဖိပုခုံးပေါ်တင်ထားသော လှဲ၏ ဖွေးနုတောင့်တင်းသော ခြေထောက်လေးနှစ်ချောင်းမှာ မှေးကြိုင်၍ နေပါသည်။ ဖော်မင်းကိုမှာ သူမ၏ ခေါင်းများကို ထိန်းကိုင်ရင်း ခပ်သွက်သွက် ဆောင့်နေရင်းက ဖိဖိ၏ ပုခုံးပေါ်ရှိတင်ထားသော လှဲ၏ ခြေသလုံးများကို နမ်းနေမိသေးသည်။

ရွှေရည်လှဲမှာ အရသာတွေ့လာသည့်အလျောက် သူမ၏ ဖင်ကြီးတွေကို ပေါ့ကာ ဝိုင်ကာပေးရင်း မျက်လုံးလေးများပင် မဖွင့်နိုင်တော့။ ဖော်မင်းကိုကလဲ ရှေ့သို့ကိုင်းကာ လှဲ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကုန်းမိုးလျှက် ဖိ၍ ဖိ၍ လိုးပေးနေပါသည်။

တပြွတ်ပြွတ် တဖတ်ဖတ်မြည် တောက်နေပါတော့သို့ လိုးချက်သံ၊ ပြွတ်ထွက်သံတွေက ညံနေပါ။

"ကိုဖော် ရစ်မပစ်နဲ့ပနော် . . ခုမှ ကြိုး ကောင်းလာတယ် . . သိလား"

မှန်ပါသည်။ ဖော်က လှဲပေါ်ကုန်းမိုးကာ လက်ဝဲပေါ် လက်ထောက်ရင်း ရှေ့သို့ ကိုင်းထွက်လိုက်ရာ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ တင်ထားသော လှဲ၏ ပေါင်ကြီးတွေမှာ ဒူးကွေးညွှတ်လျှက် လှဲ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ပြန်၍ တင်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။

ဤအနေအထားအရ လှဲမှာ နို့ပေါ်သို့ ခြေဖဝါးများ

မြှောက်တင်လျှက် ဒူးကွေးကာဖော်မင်းကို၏ ကိုယ်လုံးကြီးကလဲ ဖိထားသလိုဖြစ်နေ၍ မလှုပ်သာတော့ပါ။

ရင်ဘတ်ပေါ် ဒူးကွေးတင်ထားရသည့် အလျောက် စောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းကြီး တခုလုံးမှာလည်း အပေါ်သို့ ကော့ထက်နေသောကြောင့် အလိုက်သင့် မော့၍ ထက်လာသော စောက်ပတ်ကြီးကို ဖော်မင်းကိုက အပိုင်ချုပ်သလို ဆောင့်၍ လိုးနေတော့သည်။

"ကိုဖော် . . ဟင်းဟင်းဟင်း . . လှဲ . . လှဲ သေလိမ့်မယ် . . ဟင်းဟင်း"

လှဲကပြောရှာသော်လည်း ရမက်စိတ်တွေ အဆမတန် ကြွရွနေသော ဖော်မင်းကိုမှာ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပြီးချင်နေရာ ရစ်နှားဖို့ ညှာဖို့လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ပါ။ အားရှော ဆောင့်နေပါသည်။

လှဲမှာ ပါးစပ်ကပြောနေရသော်လည်း အရသာက လွန်စွာတွေ့ကဲနေရသဖြင့် ဖော်ကို တကယ်မတားမြစ်ပါ။ ဖိဖိ၏ ဒူးများကွေးကာ ရင်ဘတ်ပေါ်ဖိထားခံရရင်းမှပင် ဖင်ကြီးတွေကို ကွန့်ကာ ကွန့်ကာဖြင့် ကော့မြှောက်ပေးနေသေးသည်။ ဖော်ကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ လိုးနေတော့သည်။

ရွှေရည်လှဲ၏ ဖင်ပါးလုံးလုံးကြီးမှာ ကုတင်စောင်း တွင်

လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ညိုနို့ကာ ဖင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖိလိုးခံနေရပါသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်သို့ ပေါ့ကောက်နေသော လဲ့၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာ ရေရေလည်လည် ထိုးဆောင့် အလိုးခံနေရပြီး လီးကြီးကလဲ အဆတောင့်ကြီးနေလေတော့ သူမ၏ စောက်ခေါင်းထဲတွင် ပြည့်တစ်နေသည်။

ပြီးတော့ မွှေးရည်လဲ့၏ ဖင်ကြီးတွေက အပေါ်မှ ဘင်ကြွက်ပေးထားလေသည့်အပြင် ဖော်မင်းကိုက ကုတင်စောင်းက ရပ်လိုးနေလေတော့ လီးကြီးမှာ စောက်ပတ်ထဲဝင်ပိုင်းကို ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း သိသိသာသာ မြင်တွေ့နေသည်။

လဲ့၏စောက်စေ့မှာ ခင်ထွားထွားဖြစ်ကာ စောက်ပတ်ဝတွင် ခပ်တစ်တစ်ဖြစ်သဖြင့် ယခု ဖော်မင်းကိုက ဆောင့်ကို ဖိလိုးလိုက်တိုင်း စောက်စေ့ထိပ်များရဲ့ လဲ့၏စောက်စေ့ နီနီအတက်လေးမှာ လှုပ်နိုင်တော့ဘဲ ငါးဝင်လီးထွက်တိုင်း ညှပ်ရှိဖိကာ ဖိချွဲရှိလိုးတာခံနေရတော့ လဲ့ခမျာ ဟအီးအင်း တတွားတွားဖော်မြည်ရင်း ကာမစာရသာတွေ ဆိမ့်ပက်မှာ ကောင်းသောက် ကောင်းနေပါသည်။

"လဲ့ အားရပြီနော် ကိုဖော် ဒီပုံစံသိပ်ကြိုက်ကာဘဲ ကွာ.."

"ဟင်းဟင်း ဖော်ရယ် .. ဘယ်နှပြော့ပါလိမ့် .. လဲ့လဲ့ရှိတာပေါ့ . လုပ် .. ထိုးပါ .. ဆောင့် .. ဆောင့်ထဲ

[illegible]

ဒေသစာသဲ၌ ခေတ်ဝေါင်းတာသို့ ကော်ဝင်းတို့သည် သူ၏ လက်တန် ကြီးကို ကဆုံးမသင်ကာကိုရောက ဘ ရည်ရွယ်ချက်ပျက်လိုက် ပါလေတော့သည်။

ငေါက်တန် ငေါလ်ပေနယ်ကြီးတာ အရည်ငယ် ကျွန် တော့်ချင်း ပျက်စီးတက်ကာ ကော်ဝင်းတို့က က ရုက ဂရစေသလို ရွှေရည်လဲ့က တဲ ဧ အင်ကာ ဝင်နိုင် ဖြစ်တချင်း အသဲကွဲတင်ရပါ တော့သည်။

အတန်ကြာမှ ကော်ဝင်းတို့က သူ၏ ကိုးက နံကြီးကို ရှာ လိုက်ပြီး ရွှေရည်လဲ့နှင့်အတူ တကတင်ဝေါတဆွင် ဝင်ရောက် လိုက်ပါသည်။

ကော်ဝင်းတို့ကော ရွှေရည်လဲ့ပါ ဖြစ်ပျက်ချက်များကြောင့် ဂုဏ် ယူနေကြ သော်လည်း ဘော့တ်က ခဲ့ပြီးကြ မျက်လုံး တော့ ရေမှ ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ဟဲ့ရှေ့ ကသာ ဘယ်ကာ တင်ကို ရောက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လုံးဝကြေ နင်နှင်သင်စွဲရ ပါသည်။

"ကိုယ်တော် ယကြိုင့် လုပ်ပြီးတဲ့ သင်ပြီး မျက်သွားပြီ .. သိလား .."

"အင်း .. ကော်လဲ ယုံကြည်တာ လဲ့တဲ့ သိပ်ရဲ့သွားပြီ သလား"

ကော်ဝင်းကတော့ မြေဂရုတင်တပင်ရွှေရည်လဲ့၏ ခြေသံနှင့် ရှုံ့တော်တို့ သူ၏ လက်ဝေါတော်က သင်တ လိုမ်ပေမဲ့ အနေသ

လို့ လဲ့၏ ကင်း ကျင်းကိုင်ကြီးရောက်သည်။ ဘုတ်နက် ဖျက် သစ်နေပြန်ပါပြီ။

ဂီမခါနီရှုပင် ပဲ့တ ကော်ဝင်းတို့ခွား အသာအသာ ဝေလိုက်ရင်း အနား၏ လက်က လက်ထနကြီးကို တည့် တင်လိုက် ပါသည်။

"ထင် .. ရော့စိစ်ကြီးသဲရှိသေးတယ်နော် .."

မြေ့မြေ့သာပုံပင် ရွှေရည်လဲ့သည် ကော်ဝင်းတို့၏ ရေစမှုသ လက်ထနကြီးကို သူ၏ လက်ရနေတဖြင့် ချိန် လေ့ကျကိုက်၌ ဝေးနေပြန်သည်။ ရှေ့နေသော လက်မှ ခံစံတော့ မသေသပြီ၊ အဝတ္တင်လဲ အရည်ကိုနီ စီးနေသည်။

ရွှေရည်လဲ့သည် ကော်ဝင်းတို့၏ လက်ထနကြီးကို သေ ရေသချာချာကိုင်ဆွဲနေရင်း ပြီး ခံထင်ထော့ကြ တတ်လာရမေ သည်။

"လဲ့ .. ကော့်လက်ကြီးကို ကြိုက်သလားဟင်"

"ဟဲ့ စရုဏ်စကဒ်မြေ့ရှုင် ဂဲ့မ ကော်လက်ကြီးတို့ကို ကြိုက်နေဖြီသလား၊ ဟဲ့စေဘလ်ဝေါ်ယဲ့ဂုသ ပေချောင်သ့ ပြီးတော့ ပဲစ်ဆ ဂရုပါပုရှိက ဟ်ကုလ်နေဂတ်ပြီ၊ အရည်လဲ့ ထယ်သ်ယ ဘး ပိုတို့ ရှင်ပုင်ကင်ကင်း မြေ့ရ မ ရေသဂနိုရုတာတက် တဲ့ကြီးကြိုက်တယ် သိလား ရေှ့ဂချင်အူ"

"ဝေါဝေါလဲ့ရှယ် ဒ်ကို ပုင်လ ငင်ပြီး ဟ ဝင်ဆယ ကက်တို့ တ စီ"

တော့တင် အနေအထားလေးလောက်နေခြင်းတော့ ဒေါ်ငိုင် ဝေးဝေးကိုင် ဇိုင်စွဲထားပေါ့ . . ဟဲ . . ဒေါ်လှကို စုပ်ပေးထား . . ဒေါ် ချင်တယ်"

ဆက်ပြီ ဟဲ့ရာ ရုတ်တရက် ရုတ်ထွားသော လှိုင်း၏ ဟိုင်း တာကြွသော့ပါ၏ သူမ အ ရုတ်တွေ့ဟုန်တော့ရည်လား ဒေါ်လှ တွေ့နေသတ်တက်တို့ရုတ်ပေးဖြိုးဖြိုး ပေ့တက်ပါလားသ။

ကိုကြီးကတော့ ပေါ်ကြွသော ဆရာ ကောင်မတင်ရှိနေမ သည်။ လီးကြီးကို လှဲ့ချည့်ကြည့်လော်လည်း နေသေကား တော့တင် သွနေလောင်ခံနေပါ။ လီးတုပ်ပေးရင်း ဘယ်ခွဲနေသ တ တုစဉ်းစားရှိနေသည်။

"လုပ်ကွာ လှဲ့ရာ လှဲ့တော့တက်တို့ ဒေါ်ရုတ်ပေးပြီး ပြီ ဝမ့်ပါကွ။ ရှုတ်ရောလ်တတက်ပါကွ၊ နေလ . . ကဲ့ပဲ့ရ ရင် ဒေါ်လီးစုပ်နှံ့ပေါ့ . . "

တည့်တိုတော့ ဒေါ်ရှုသာတာသများတော့တို့ လှဲ့မ ခိုင်ပါရေ့သည့် ဘိုင်းရပ်လော်ဘ နိုက် ပါးပင်ဝေ တတ္တလှိုက်သည့် လှဲ့ရဲ့ ဆံပင်ဗတ္တက ဝဲ့သွားဖြိုးဝော်ပေါ်ကြ နိုးပါပွာ တွေ့တခဲ့ တည့်ပသွား၏။

ရွှေရည်လှဲ့သည် လီးက နိုကြီးကို ငုံပြီးစုပ်သည်။ လီးအ နိုတလ ခပ်သတ်ကြပ်ပေး ဘဲ ဝနှံ့ရရပ်ပြုလေးထတ် ပြီး ထိပ်ဝတ်တက်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မင်းကိုမှာ တွန့်က နဲ

တော့တက်သွား၏။ သူမ၏ဖင်ပင်တွေကလဲ ပေါင်ရင်းမှာ စုံ၍ ပြီ ကုန်နေတော့ သားကျိုးကျိုးလေကြိုင် တမျိုးကရသာဖြစ်နေ သည်။

ရွှေရည်လှဲ့သည် မှိုရုပ် လီးစုကြီးကို ငုံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းနုစ်လျှာဖြင့် စိုစွဲ စုပ်လိုက်တော့ရာ မောင်မင်းကိုမှာ ကော့တက်သွားရသည်။

"အား . . ကျွတ် . ကျွတ် . . လှဲ့ရာ ကောင်းလိုက် တာ . . လျှာဖျားလေးရဲ့ ကလိပေးပါလား"

ကိုကို ဖော်ပြောသလိုပင် လျှာဖျားလေးဖြင့်လျှည့် ရွှေ ပေးရင်း ဥမျာကိုစုပ်ပေးသည်။ ပက်လက်လှန်၍ မိမိခံနေ သော မောင်မင်းကိုမှာ ဖင်ကြီးတွေ ကြွကြွလာတော တကိုယ်လုံးလဲ ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း စိတ်သာသိသလိုဖြင့် ဖြစ်နေသည်။

"ဟဲ့ သိပ်ကောင်းတယ် စုပ်ပါဦးကွာ . . "

လှဲ့မှာလဲ ရေ့လျှို ငုံ၍ စိတ်ပါလက်ပါစုပ်ရင်း တကိုယ် လုံး ကာမဆီတွေ ရှုဝဝလာပါသည်။ ယောကျ်ားလီးစုပ်ရင်း အရသာတွေ့လာသည်။ ရင်ထဲတွင် ခုန်ကာ ကပ်ခဲ့ကြီးတွေ ကြွ လာသလိုပင် ထင်မိသည်။ ပါကြောင့်မပင်လာမသော ဝိုရ်၍ ဝိုရ်၍ ကြီးလာသော မောင်မင်းကိုရဲ့လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ ပါးစပ်ထဲမှ မျှော်ချင်ဖြစ်နေသည်။

ပြီးလှဲ့ဆိပ်ပါသည်။ လီးထိပ်များမှ အရည်ကြည် ခပ်ချွဲ

ချွဲတွေ စိမ့်၍ထွက်နေသည်။ မသေနိုင်ပါ။ ရွှေရည်လဲ့တစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲ မှုတ်ရှုလိုက်သည်။

ငါးစောက်ပတ်ကို ရက်တုံးက စော်လည်း ဒီလိုဖြစ်မှာဘဲလို့ တွေးရင်း စော်ကို ပိုသနားလာသည်။ ပိုချစ်လာသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ရွှေရည်လဲ့သည် စော်မင်းကိုး၏ လီးတန်ကြီးကို ပိုနှ၍ ငုံလိုက်သည်။ လျှာနဲ့ပင်သွက်သွက်လေးလျှက်ပေးလိုက်ပြီး ပြန်ပေး သည်။ ငြီးတော့လဲ ပိုပြီးစုပ်ပေးလာပါတော့သည်။

သွက်သွက်ခါစ်ကားနေရသော စော်မင်းကိုမှာ ပင်ကြီးတွေကောလိုက်၊ ချလိုက်ဖြစ်နေရသဖြင့် လဲ့၏ ပါးစပ်ထဲမှာ လီးတန်ကြီး ကဆင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် စောက်ပတ်ထဲသို့ လီးဆောင့်နေသလိုပင်ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုလဲ့သိပါပြီ။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေ လီးစုပ်ခံဖို့ကြိုက်တာဆိုတာ ကို လဲ့ သိလိုက်ပါပြီ။

တစ်ခါနှစ်ခါတော့ နယ်လွန်တဲ့စော်ကြောင့် စော်၏ လီးတန်ကြီးမှာ လဲ့၏ သွားနှင့်ထိခိုက်မိလိုက်သည်။ သိလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း လဲ့ကရှောင်လိုက်သွားနှင့် မထိုက်မိစေဖို့ ငုံသောက်ငုံပေးရင်း စိမ်၏ ဦးခေါင်းကို နှိုက်၍ဖြင့်ဖိကာပေးမိသည်။ စော်မင်းကိုး၏ လီးတန်ကြီးက ရွှေရည်လဲ့၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် မြိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။

လီးတန်ကြီးက ပြန်ထွက်သွားတော့ လဲ့ လျှာ၏ နုတ်ခမ်းတွေက ခပ်စိစိစုပ်ယူထားသည်၊ လီးကြီးအပြင်သို့ လွန်မထွက်

နိုင်တော့ပါ။ စော်မင်းကိုး၏ တကိုယ်လုံးမှာ သိမ့်သိမ့်တုန်၍နေသည်။

"လဲ့ . . အဟင်းဟင်း . လဲ့ရယ် . . ကျွတ်ကျွတ်"

လို့ကို စော်မင်းကို က အသံမှ မပြောနိုင်တဲ့ မျက်စိတွေကို စုံမှိတ်ထားကာ ပက်လက်ကြီးဖြစ်၍ တွန့်လိမ်နေရှာသည်။ စော်၏ လီးကြီးမှာ အကြောတွေ ထိမ့်သိမ့်တုန်နေပြီ လီးတန်ကြီးမပင်ကာခဲ့ ပေါက်ကခဲ့ဖြစ်လာစဉ စော်မင်းကိုက မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

"လော် . . တော်တော့လဲ့ . . ရပ်တော့ . ကိုစော်ပြီးသွားလိမ့်မယ် . . အရည်တွေ ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်"

"အို . . ထွက်ထွက် လဲ့မရှုံးဘူး . . အရည်တွေကို မျိုချပစ်မှာတဲ့"

လို့က စော်မင်းကိုး၏ လီးတန်ကြီးကို သူ့၏ ပါးစပ်မှ မချွတ်ပါ။ ပါးစပ်က ရှုရှုဝါးဝါးပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့သော် စော်က မဖြစ်ပါ။ တချီပြီးသွားတာက ကိစ္စမရှိ၊ နှစ်ခါဆိုရင် လီးကသိပ်ပေပျော့သွားမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အခက်တွေ မယ်ဆိုတာကိုတွေးလိုက်မိသည်။ ရွှေရည်လဲ့ကို ရှည်ရှည်လည်လည်လိုးပေးဖြစ်ပေးသေးတာမို့ လီးကြီးကို လဲ့ပါးစပ်မှ ဆော်ကာနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါသည်။

"ကျွယ် . . စော်ကလဲ လဲ့က ချစ်လို့ လုပ်ပေးမှာ

ဉစ္စာတဲ့.."

"ဒီတယ်လုံရဲ့ .. တော်ကြာ လုံအတွက် ခက်နေမှာ စိုးတယ် ကိုတော်ကြီးလို အရည်တွေ ထွက်သွားရင် ဘိပ်ကြာနေမှာ လုံအတွက် လုပ်ပေးဦးမှာမို့ .."

တယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကာလိုက်တွေသိကာစကား နားထွေထားနေကြသည်။ လုံ၏ ပါးစပ်မှာ အရည်တွေ ယိုနေတာကို လှလှပပ သုတ်ပေးသင်းက လုံအောက်ပတ်ကို ငတ်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။

ဟင်း သူ့ခရာလဲ ခွဲလို့နေသည်၊ ရှေ့ရည်လုံ၏ အောက်ပတ်ဒို့ဒို့လေးကို ဖိပြီးပွတ်ပေးလိုက်ပြန်တော့ ကောင်မလေး စိတ်တွေကြွလာသည်။ တော်မင်းကိုး၏ လီးတန်ကြီးကို ကပ်ပေး ရင်းကာပင် ဖေါင်းကားနေပြီဖြစ်သော လုံ၏ အောက်ပတ်ကြီးမှာ မော်၏လက်ထဲတွင်ပင် တင်းကာနဲ့ တင်းတာနဲ့ဖြစ်၍ လာရသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်တာကျိုးအတွက် အသင့်ဖြစ်၍ နေချေပြီဖြစ်သည်။

သည်တော့မှ လုံကိုမင်းက တိပ်ယာတဲ့ချပြီး ယုံလိုက်သည်။ လုံက ဖိတော့ ကာမကိုလုံ့ပြီး ဖော်ကိုကျောပေးပိုပ် လိုက်သည်။

"အာလဲလဲ .. ပွစ်နှိုက်ကျော်ကျောနေညီးလား.."

အလိုက်သိစွာ ဖော်ကပေးလိုက်တော့ လုံက ပြုံးသည်။

ကြည့်ပါမဲ့ လုံ၏ ဖြူဝင်းကာသနှင့်နေသော ပေါင်တံကြီးက ဒါးဆေးဆေးနှင့် အုံ့ကော့ပိုပြီး ထယ်ကြ ဖော့ရာစင်မြှင့်သည်၊ ပြီး တော့ ပေါင်ကြီးက ဖို့နှိုးနေမှုတဲ့အထဲ ဒူးကော့ဘယ်ထဲပုံနေကြောင့် သူ့စရဲ့ဝင်သား အနိုင်မှ ပေါင်ကြီးကော့ထား .. ပြိုးအသာရပ်ပါမှ ဖိုက သည်။

မော်မင်းကိုက အယုံတဲ့သင့်ရာ လုံ၏နေ့ခဏတ်ကျင် ထမ်ရှင်းစောင်းအပ်ထားသည်၊ ငင်ဆသာသား ပုံဝင်းတိုင်းနောင် နေ့တဲ့ဖင်ကြီး သဲကျ မော်၏ ကာတောင် ကိုခွဲနေ့သဲ့တော်ကြီး တော့ထမ်ိနေပါပြီ။

သုံ့က သူ့စ၏ ပေါင်ကြီးကော့ကဲ့ နေ့တာသော့ လူ၊ ထ ဝင်နိုင်ပါ နောက်ပုံတက်က ထက်ကြ ပံ့ကာဝင်စီနေသည်၊ မော် က လုံ၏ ပေါင်ကြီးနှစ်ကသုံ့ကြား ဖြေတောသာသင့်ဆက်ကြီး အချေါပေါ်တို့ပ သက်ကြည်၊ ဖိတော့လာ ကပေါ်ပေါ်တန် ကြီးကို နောက်ပြကိဝင်ပေးရင်း နေ့ရာခန့် ပေါ့ပြန်သည်။

သူ့၏ ပေါင်ကြီးတော့ ထသော့ဘာ ညီနှင့်ဖြတ် သွား ဆော့ နောက်ကကြား အသင့်ဖြစ်နေသည်၊ မော်မင်းကို၏ လီးကကြီးက တံတိုး ဖိသုံ့ဖြင့် ထိုးသွင်းနေသည်၊ ထိုအခါကျင် ပေါ့ ဖိတ်ရည်ရွဲကိုကဲ့ပဲ မော်၏ လီးက ကြီးကို သန့်ပြီး ကိုင်ယုံကြာ နောက်ပေါင်ပေါ့ ပြီး တော့လေးလိုက်သည်။

"[illegible] .. [illegible] .. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"ဆင်းကင်း . . ဘဲ့ရယ် . . ငါကြီးတော့ ဆိုင်အားရ
တယ် . ."

ဒေဝီဝင်းတို့က မျက်လုံးတော့ ဧးနေင်းရင်းက ငါကြီး
တော့တို့ မျက်စေးပြန်ပြီ ဘဲ့စရာနေတက်ကို တတ်နိုင်သမျှ တော့
ငါရင်း ယုံကြည်သွားအောင် ဆောင်ပေးနေတဲ့ ဒေဝီကို ဆိုင်
အနေအထားရင်း တွေ့ရ မျက်စေ့တော့ ငင်း၍ ကြည့်သည်။

တကာဝင်ပေါက်မှ ပုံရိုင်းတွေရှိ၍ တိုးနေကြ တဲ့ဒေဝီမှာ
ဘဲ့ပါ ထားစရာ ရှိသော အကျယ်ထားပါပြီး ဘဲ့ဦးရပ်တာတ ဒေဝီ
ကြီး နှုတ်ဆက်တင်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားလေတော့ ပြုံးသည်
နေသည်။

စိန္တရည်ဘဲ့မှာ စောတ်စကြီး ရုတ်ကြက်သွားတာဝဲကို
ခံနိုင်သည်။ ဒေါက်ခေါင်းထဲ့ ဘဲ့ကို ပြီးတဲ့ဟာ ကျွက်သွင်
သွားမှာ မခံနိုင်ပါ။

"ဒေဝီ ဘာကြောက်တနေ့စယ် ပြောပြစမ့် အားရပါရ
ဆောင်ရွက်ပေးတယ်နော် . . ဘာမပေါက်ပါ"

ဒေဝီဝင်းတို့လည်း အားမနိုင်ကြတဲ့သူ ဆနေတ ဆား
တ စောင်ရွက်ပြစ်နေတော့ အားရပါရ ဆောင်ရွက်ပြစ်
၍ နေသည်။ ဘဲ့မှာလဲ နေတော့ရက်ဆိုတော့ ထင်သယ်
ဝမ်းနည်းပြစ်၍ နေသည်။

"ဆင်းကင်း . . ဘဲ့ . . ဒေဝီကိုရတာ အားရတား

ပုံစံပြောင်းချင်တယ် . ."

ဒေဝီက ပြုံး၍ကြည့်သည်။ ဆောင်ဝေတဲ့ အားရတာနဲ့ ယား
တက်လာတ ဒေဝီ့ကို . .

"အို . . ဒေဝီက ဘဲ့ဆိုင်ကောင်းနေတယ်ကွာ ပုံ
ပြောင်းရင် ဗီလင်တော့ မျက်တန်မှာ ဆိုင်ခတ်တာ"

"ဟုတ်ပါဘဲ့ရယ် . ဒေဝီအားရတုပါ . . လေးသတ်
တန်းလိုက်ပါလား . ."

ဘဲ့တက်ပြီး ဆားနောင်းလို့နေ့ရာ၏ စသေတ်
ထောင် သေးမည်ကို ဘဲ့ဆတ်ပယ် အခတ်ယူကို ဒေါက်ပတ်
ခေါင်းထဲက ဆန့်တစ်ပုံပြင်သွန်းရ၍ . .။

"တဲ . . တို့ဒေဝီ ဆထော ပြောပြောသျင်း စလေတင်
ထောက်စယ် တို့ဒေဝီတို့စော့ စကြိုက်ရဲ့ . . ဘဲ့အ ကြိုက်ပလ်နိုင်
ဘူး . ."

ခဏစဉ်းမှာ ဒေဝီဝင်းတို့က ဘဲ့တို့ယ်ပေါက်တို့ ခေါင်
ထောင်နှုရင်း စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သလို ဘဲ့က လည်း ပြောပြောချင်
ခေ့တက်၍ အိပ်သည်။

"အဲ . . ဟုတ်ပါ . . ဆဲ့"

"ဒေဝီ . . ဒေဝီ . . ဆောင်ရွက်သည်အဲ့ . . ဝင်နာနာ
လေး . . ဆောင်"

ပါဝစ္ဆတန်ပြင်နေသော ဘဲ့က သူ့စိတ် တိုယ်လုံးပြီး

ဆို့ ချောင်း၌ ကပ်ရပ်ထားသော အပေါ်ထပ်ခုနှောင်းကားတို့ ...
တို့ ယူဆောင်လာ၏ ။ ဇော်က ဆီးမီးတိုင်ကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။
ဒုတ်ခနဲ ဒုတ်ခနဲ သူ၏ ခြေကြားတွေ ဖောင်၌ ပဲ့သွားသည်။

"တင်းတင်း .. ထိုင်းနေ .. ဆောင့် .. ဆောင့်"

သူ၏ တည်ငြိမ်သော အသံတွေနှင့် ကျောက်ခဲငယ်လေးများ လေးတွေက ဇော်ထံ သို့သည် ပျံ့နှံ့သည်။

"ဟဲ့ .. ဆောင့်လေကွာ .. မှန်မှန်ကြီးကြီးမြင်း .. မြေးမြေးမြင်း ဟေ့ .. ဟ"

ဇော်က ခြေထောက်ဖြင့် သူ၏ ဖောင်ကြမ်းပေါ် ရှိ ဆောင့်ရင်း ယာသော သည့်ပြေပြီးလာ၏ ။ ထိုက လက်သည်း တစ်ချက် ဇော်၏ လက်ကို ရှောင်ဖြစ်စေသော ပန်းရင်း ဆော်သော ခြေ ခြေဆောင်းခြေကြီးတွေ ဖြတ်၍ ဆန့်ထွက် ထကလာသည်။

ကရုဏ်တော့ မတရားဆွဲနိုင်၍ သူ၏ ကြောင်းစားသည်လုံး ကြီးသည် လက်ရင့်ထိုးသွင်းကာလိုင်း တဖွဲ့ကွဲ တဖက်ဖက် ပြုနေသည်။

"ဇော် .. ဖြတ်တွက်ပေး .. လက်တို့ အကန့်တက် နှင့် ထိုင်လေသိန်း .. ဆောင့်ကဲ ဆောင့် .."

တခြေးခြေးစင်ကြီးကို ခင်ပွန်းသော ဆောင်းဆောင်းဝေး ရင်ထဲ သူ၏ ပေါင်ကြီးကြီးကြီးများသည် ယောက်ထောက်၌ပေး ဝင်ပြီး သူ၏ ရှေ့တိုင်ထားတော့ ရှေ့သော ပေါ်နှောင်ထားဝင်

ဖြစ်ပြီး သူ၏ ဆက်ထိုင်တိုင်းတိုင်းကြီးများသည် လက်ဆောင်သွင်း လိုက်တိုင်း ရှေ့တို့ နောက်ငင်ဖြစ်၍ နေပြီ။

"ဇော် .. နင်မပင်နဲ့ .. ကျပြီးလုပ်ပြီ ဆောင့်စမ်း အချက်ရယ် .."

သူ၏ စကားသံလေးများသည် ဇော်စသဖြစ်၍ နေစေ ပြီး ခင်တန်းလေးနှင့် ဆေးသွတ်ထဲ ခါးလေးတို့ လက်နှင့် အသေါက ရ ထိန်းရင်း ဆောင့်သည်။

"တင်းတင်း .. ဇော်ရယ် .. ယိုပ်တောင်းထားသည့် .. တင်းတင်း .. ဟဲ့ သိပ်ချစ်တယ် .. တင်းတင်း"

ဇော်သည် ဆက်ကြီးကြီး ဆောင့်နေသည်။ လက်ကြီးကဲ ပဲ့ လာပြီ .. အရည်တွေလဲ စိုစိုစိုနေပြီ။ သူ၏ တကက်ကြီးထဲ တင် စန်ကြီးသည်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ၍ နေတော့ဖြစ်သည်။

"ဟဲ .. ဟဲ .."

ထိုပြီး ဇော်ဝင်တို့က အသံပါလာ ရ ထိုးဝင်ကြသည်။

ခုနက ရေရှည်ဟုသည် တကယ်ရှော ခြေရော တော ဆော်လောက်ပဲပြီ .. အဆုံးရှော ဆက်ကြီးဆက်၌ ကယ်းဖြင့် သူ၏ ခင်ကြီးတွေကို တောင့်ကြွထားသော အရင်းကို ပေးနေသည်။

"ဟ .. ဇော် .. ဟဲ .. ဟဲ .. မြန်မြန် .. တချက်တချက်"

သူ၏ ခင်ကြီးတွေ တရှိန်ရှိန်လှုပ်ပါဝင်း ဇော်က

ခေါင်း ဖြီးနေစဉ်ဖြစ်ရာ လှတင်မောင် ညှိုးငယ်စွာ ထွက်သည်။ ခော်ထလဲ ထိုနေ့တွင် လှိုင်ဘွင်နေရာက ထင်းထုန့် သတ်ဖြင် ချ၍ ဖြီးသွားဖြစ်ပါတော့သည်။

နှင်းမောင်ထွေး ခြေတော့ ဆိုင်သို့ကိုက်ကာ ခေတ် ရည်တော့လှိုက ထက်လိုက်လို့ ရုံးဆိုသွားသလို ခေါင်းငုံ့ထိုင်၍ လီး တန်ဖြီးထုပ်ထည်းရေ သူ့ရည်တော့တသယ် ... ဖိုးထွန်းကိုလာ ပါတော့သည်။

မွေ့ရည်လှိုက မောင်ထွေး ထင်းထင်းမရှိတို့ စိတ်ထားဖြင့် သွားခဲ့ရှိနေတော့ ခော်ထလဲ့နေ့ထက်တာရှင်း လှိုင် တော့ဖြင့် ပေါ်၍ စော့ထက်ရှိသည့်သွားပါတော့တော့သည်။

နှင်းမောင်သည် ထွေးတစ် လှိုင်သို့ နေရာတ်ချိန်တွင် တော့ မွေ့ရည်လှိုက မောင်ထွေး သူ့၏ ချက်လုံးမဟုတ်နေ့လုံး တို့ နှင့်တကွ တွေးတလှိုလှသည်သာ ရှိသည်ကိုမြင်လိုက် ပါ၏ ရင်းသူ့၏ အတွေးတွေ့ထဲ ထူးနဲ့ခဲ့တာ တစ်လ တော့ပြီလောက်က သူ့သည် တခုသူ့စရိုးရှိသော နေရာလေးမှာပင် သူ့၏ တချို့ ရည်တို့ ရှုန်ဆုတ်ခဲ့ရပြီး တွေးတော့လှစော တာမော ရှိသော တော်ဖြည့်စေဝင်လှိုင် ညွှန်ကို မြို့စွန်ကြောင်းသက်ရှိနေပါတော့သည်။

xxxxx

(၃)

လှတင်မောင် တနင်္ဂနွေတော် ဝင်တန်းပြီးဆုံးခဲ့ချိန်တွင်

အလုပ်ဝင်ရန်အတွက် ကွန်ပျူတာဆရာမှပင် ယခုလို အလုပ် ဝင်နေသော ကုမ္ပဏီကြီး၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးဝင်းအောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

ဦးဝင်းအောင်က လှဲ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ လှဲ့ အလုပ်ရရန် သူက တာဝန်ယူခဲ့သည်။ အဲဒီနောက် မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဦးဝင်းအောင်သည် ရွှေရည်လှဲ့ကို ချိန်း၍ခေါ်ယူကာ ယခု သူမကို စော်ပင်းကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ သည့်နေရာသို့ပင် ဦးဝင်းအောင်သည် သူမကို ခေါ်ချီလာခဲ့ သည်။

ပြီးတော့ လိမ်မော်ရည်ထဲတွင် အရက်ထဲ့ကာ သူမကို တိုက်ခဲ့သည်။ အလောက်စဉ်ကတော့ မသိသေး နောက်မှပင် သူမက သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ရွှေရည်လှဲ့ ကမ်းယောက် ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း နှိုးစွဲရှိနေပါသည်။

"ဆရာ . . လှဲ့ ခေါင်းမူးတူးတူးနဲ့ မာရှာလိမ်မော်ရည် ထဲမှာ အရက်များပါသလားဆရာ . . ."

"ကြိုက်ဖန်ဖန်လုပ်ရယ် . . လှဲ့ အားပေးလာတော့ ကား မောက်ကာနေမှာပါ"

"ဟင်အေ့ . . ဆရာ သူများကို ပေးလမ်းပြောပေးဆို လို့ လိုက်လာရတာ . . အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲ ကြောက်

တယ် . ."

"ဗွာ လှဲကလဲ . . ဆရာ . . ဆရာ . . လို့ ခေါ်ပါနဲ့ဆို . ."

"ဘာလဲ ဆရာ . . ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ . . ဆရာ့နံမယ်က ဦးမင်းအောင်ဆိုတော့ . ."

"ဟဲ . . အကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့ကွာနော် . ."

"ဟုတ်ပါနေ့ . . အကိုကြီး . . အကိုကြီး . ."

လှဲကရီမောပြန်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမင်းအောင် တစ်ယောက် အလုပ်ဝနေပါပြီ။ လှဲ၏ အပေါ်ကို မိုးကာ လှဲ၏ ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ ပူးရစ်နေသော လှဲကလဲ အားကျ မခံဦးမင်းအောင်ကို ပြန်လှန်၍ ဖက်ကာ နမ်းပြန်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူတို့၏ နှုတ်ခမ်းခြင်း ပူးကပ်သွားကြတော့သည်။ မက်မောဖွယ် ကော်ဇီရောင် ဆိုးထားသော လှဲ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ အာသာငမ်းငမ်း တက်နေသော အကိုကြီး၏ ကရင်အနမ်းအောက်မှာ မွေးစင်း၍ ကျသွားရရှာတော့သည်။

စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာသော လှဲက ဦးမင်းအောင်၏ ကျောပြင်ကို လိုင်းဖက်ရင်း ပွတ်သပ်ကာ ကယောင်ကတမ်း ညည်းညူ၍ နေပါပြီ။

"လှဲ . . အကိုကြီးကိုချစ်တယ်နော် . ."

"ချစ်တာပေါ့ အကိုကြီးရယ် . . ချစ်တယ် . . ပိုင်

ချစ်တယ် . ."

ပြီးတော့ ဦးမင်းအောင်၏ လက်တွေကခါးသွယ်သွယ်ကို ပေါင်ကြီးနွေ့တို့ ရစ်ပတ်ပြန်ပါသည်။ သူမ၏ ဖြူဝင်းသော ဗိုက်သားမွေ့မွေ့ကို လက်တို့ထွင်းပြီး ပွတ်သပ်လေတော့ရာ လှဲမျောနေနိုင်ပါ။

ထို့နောက် ဦးမင်းအောင်၏ လက်တွေက သူမ၏ ဖြည့်ဖြိုးသော ပေါင်တန်ကြီးတွေကို တစ်ခေါက်ရင်း ဆုတ်နယ်ရင်း သူမ၏ ဖင်သားတုံ့တုံ့ခဲခဲကြီးကိုပါ ကားရပါရ ချစ်ညှင်းပေး ပြန်ပါသည်။

လှဲမှာ အကိုကြီး၏ ရင်ခွင်အောက်တွင် အငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ လူးလွန့်ကော့ပျံလာပါတော့သည်။

"ကိုအောင်ရယ် . . တော်ပါတော့ . . ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲလို့"

လှဲကပြောလိုက်ပေမဲ့လဲ ဦးမင်းအောင်၏ လက်များက သူမကို ပွတ်သပ်ဆုတ်နယ်ရှုမှုကလေတော့ဘဲ အဝတ်အစားတွေကိုပါချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဦးမင်းအောင်က သူ့ဘာသာ လည်းအဝတ်အစားတွေကို ချွတ်လိုက်သည်။

လှဲ၏ ဖြူဖွေးနိုထိနေသော ကောက်ကြောင်းနေ့ ဗိုက်ကြီးမှာ အလေတန်ပေါင်းကြွကာ အရည်တွေ စိုရွှဲ၍နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လှဲကိုကြည့်ရင်း မထိန်းနိုင်ဖြစ်လာရ

သော ဦးခင်အောင်သည် သူ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကို မြှောက်လိုက်ရာက ဆောက်ရည်ကြည်လေးတွေ စိမ့်ထွက်နေသော ရွှေရည်လုံ၏ စောက်ပတ်ဝသို့ သူ၏လီးတန်ကြီးကို တေ့လိုက်ပါတော့သည် . . . ။

xxxxx

ခေါ်မင်းကိုနှင့် ရွှေရည်လုံတို့နှစ်ယောက် တိုက်လေးထဲမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ကုတ်ကို ခေါ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေသော မြနှောင်းကြီး ဦးစိုင်းလုံ၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ ခေါ်မင်းကို၏ဖခင် ဦးခင်အောင်က ဒီနေရာကို မကြာခဏ ခေါ်လာသော ကောင်မလေးနှင့် အတော်ပင်တူသည်ဟု ရွှေရည်လုံကို ကြည့်ကာ တွေးမိနေပါတော့လေသည်။

xxxxx

ပြီးပါပြီ